

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Iovino Magistro scholarum Aurelianensium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

sis accessit, in eos excommunicationis sententiam promulgavit, tandem verò ad villam eandem propter hoc bonæ memoriæ Senonensem Archiepiscopum cum quibusdam suffraganeis ejus adduxit; sed burgenfes ipsi eorum præfcentes adventum, se tunc temporis absentarunt. Archiepiscopus autem cum diem eis apud Altiſſiodorum assignasset, nec ipsi voluissent in ejus præfentia comparere, testes contra ipsos recepit, & eos tandem tanquam hæreticos condemnavit. Et licet in Concilio apud Divionem habito à Legato dicti burgenfes curaverint comparere, in eo tamen non de condemnatione ipsorum sed excommunicatione solummodo fuit actum. Præterea burgenfes ipsi injunctam sibi pœnitentiam non servarunt, sed factus est potiùs novissimus error priore deterior, cum participare postmodum hæreticis contra sacramentum proprium præsumpissent. Unde cum ipsi burgenfes in absolutione sua se tanquam hæreticos & publicanos petierint evitari si mandatis Ecclesiæ non parerent & injunctam sibi pœnitentiam non servarent, excommunicari meruerant & ab omnibus evitari. Licet autem dicti burgenfes proposuerint assertivè quòd nec priùs nec postea participassent hæreticis, sicut objectum fuerat ex adverso, tandem confessi fuerunt quòd quidam eorum, priusquam Legati se conspectui præsentassent, participarant eisdem, sed postmodum ab eorum communione curarunt penitè abstinere, injunctam sibi pœnitentiam adimplentes. Verùm Episcopus cum instantia postulabat ut vel ipsi articulos in quibus erraverunt, se fatentes errasse, proponerent in communi, vel testes reciperentur quos ipse produceret ex adverso. Cum igitur tanto in his sit sollicitius procedendum quanto sine fidei fundamento, quod superædificatur, minùs, immo nequaquam poterit prævalere, quia sine fide impossibile est placere Deo, discretionis vestræ per apostolica scripta mandamus atque præcipimus quatenus nisi dicti burgenfes publicè ac distinctè suum confiteantur errorem & profiteantur catholicæ fidei veritatem, & juxta vestra discretionis arbitrium sufficientem cautionem præstiterint, & satisfactionem exhibuerint competentem, testes quos idem Episcopus vel alius super hæretica pravitate, hæreticorum communione, vel pœnitentia non servata, vel aliis ad ipsum negotium pertinentibus, duxerit producen-

dos, accipere procuretis. Et si vobis de aliquo constiterit prædictorum vel alio quod ad damnationem eorum sufficiat, & tanquam ethnicos & publicanos mandetis ab omnibus evitari, commonentes attentius & efficaciter inducentes Principem secularem ut ex quo nos quod ad officium nostrum pertinet fuerimus executi, ipse quod ad eum pertinet exequatur, attentius provisuri ut si fidem diligitis, mandatum nostrum fideliter impleatis. Quòd si non omnes &c. duo &c. Datum Laterani I V. Idus Maij.

Tovino Magistro scholarum Aurelianensium.

Ecclēsia sancti Austregisili Traciensis suo viduata Priore, & votis fratrum ipsius super electione faciēda discordantibus invicem, tandem appellatione facta partes ad nostram præsentiam accesserunt, quibus dilectum filium L. tituli sanctæ Crucis Presbyterum Cardinalem dedimus auditorem; in cujus præsentia dilectus filius magister P. de Vico, qui se à majori & saniori parte asserbat electum, taliter proponebat, quòd de consuetudine Ecclesiæ Traciensis existit ut cum eam Priore carere contingit, fratres ejusdem Ecclesiæ tres de Canonicis sancti Austregisili Bituricensis, quam tanquam matricem habent Ecclesiam & majorem, eligere ac nominare tenentur, Decanus verò & Capitulum ipsius majoris Ecclesiæ unum ex tribus nominatis, quem tamen voluerint, eis in Priorem assignant. Accidit ergo quòd Priore Ecclesiæ supradictæ defuncto, Canonici ejus ceperunt de substituendo Priore tractare, & cum omnes ferè in ipsum magistrum P. Canonici majoris Ecclesiæ convenirent, Decanus suus, qui ex familiari odio prosequabatur eundem, cecepit multis modis laborare qualiter posset impedire promotionem ipsius, quosdam ex Canonicis minoris Ecclesiæ precibus, quosdam minis studens revocare à proposito jam concepto. Sed major pars per ipsum magistrum suæ prævidens utilitatem profuturam Ecclesiæ, in suo constanter perseveravit proposito, & ipsum magistrum convocatis his qui vocandi erant, secundum consuetudinem minoris Ecclesiæ, in Priorem unanimiter nominavit, & nominatione illa majoris Ecclesiæ Capitulo præsentata, pars major ipsi nominationi favorem præbuit pariter & assensum, sicut idem magister per de-

*Epist. 16.
De electione
Prioris Traciensis.*

creta utriusque Canonorum Ecclesie subscriptionibus insignita evidenti nitetur argumento probare, & licet quidam malitiosè ab illorum voluntatibus dissentirent, nil tamen rationabile prodebat quare illius contradicere nominationi deberent. unde cum majoris partis haberet assensum, electio ejus stare debebat, etiam non obstante contradictione paucorum. propter quod idem magister electionem suam confirmari petebat, multas ad hoc rationes & allegationes inducens. Dilectus vero filius A. prædictæ majoris Ecclesie Canonicus, quantum ad consuetudinem minoris Ecclesie ac majoris, ejusdem magistri narrationi concordans, taliter proponebat è contrà, quòd cum minoris Ecclesie Priore defuncto fratres ipsius super electione seu nominatione tractaturi Priores in Capitulo sæpius convenissent, quidam eorum ad eligendum vel nominandum Priorem nullatenus voluerunt procedere cum effectu. Verum cum jam ventum esset ad arma circa finem sex mensium, qui electioni faciendæ à Lateranensi Concilio præfiguratur, & Canonici minoris Ecclesie viderent tempus effluere, ne jus suum ad majorem Ecclesiam transferretur, tandem in Capitulo convenerunt, cumque diutius super electione tractassent, quidam eorum, quinque videlicet, in ipsum A. & duos alios Canonicos Ecclesie convenere majoris, præsentibus aliis, nec contradicentibus, uno tantum excepto, qui ex nostra & diocesani sui parte prohibuit ne aliqua nisi de communi consensu electio seu nominatio fieret. Prædicti verò quinque se ac sua & electionem suam protectioni sedis apostolicæ supponentes sub appellationis emissionem terminum præfixerunt quo appellationem prosequerentur emissam. Quo factò, tam ipsi quam alij qui erant, nec contradixerant electioni eorum, à Capitulo majoris Ecclesie, ad quos electionis approbatio vel reprobatio pertinebat, unanimiter præsentantes, unum ex tribus nominatis sibi conferri & in Priorem præfici postularunt, appellationem quam fecerant innovantes, ne quis contra electionem eorum præsumeret aliquid attentare, vel ille solus qui, sicut superius est expressum, inhibuit ne aliqua electio seu nominatio fieret nisi de communi consensu, prohibuit iteratò ne illorum approbaretur electio, & adjecit tunc primo quòd

secum in hac prohibitione consortes habebat, illos videlicet qui ad electionem seu nominationem trium voluntates suas exprimere nec electioni contradicere voluerunt. ad quorum inquirendas diligentius voluntates Decanus & Capitulum utrique parti jus suum illæsum conservare volentes, diem illis assignare curarunt, ad quem communiter accedentes, si scirent, contra electionem impedimentum canonicum allegarent. Qui convenientes ad diem cum quinque qui, sicut superius enarratur, elegerant, electionis suæ confirmationem ab ipsis Decano & Capitulo cum instantia postularunt, & pars esset altera requisita si quid vellet contra electionem prædictam obicere, prædictus magister P. inhibuit ne ibi super electione inquiretur ulterius aut etiam tractaretur, & appellationem ad sedem apostolicam interponens, se protectioni nostræ ac suos supposuit electores, tunc primò dicens quinque in ipsam de Canonicis minoris Ecclesie consensisse. Unde idem A. electionem ipsius magistri, cum secundum consuetudinem Ecclesie facta non fuerit, tanquam nullam requirebat haberi, & suæ tanquam canonicæ nostrum impendi favorem. Verum prædictus magister ejusdem A. narrationem assererebat destitui veritate, cum post prohibitionem & appellationem ad nos legitime interpositam tractatus ille, quo se dicit cum aliis nominatum, die non assignata, prout moris est, ad eligendum fuerit celebratus, & illa qualiscunque nominatio ratione multiplici reprobanda, facta tantummodo fuerit à duobus, cum unus illorum qui nominationem de illo fecerunt, R. de Burgonovo videlicet, prius præbendam suam spontaneè resignavit. unde vocem habere non potuit nominandi. Cum igitur hæc & alia multa fuissent ab utraque parte in ejusdem Cardinalis præsentia recitata, & ipse nobis ea fideliter retulisset, quia nobis plenè non potuit de veritate constare, discretioni tuæ de utriusque partis assensu per apostolica scripta mandamus quatenus de utriusque nominatione diligenter inquiras, & si neutram eorum canonicam & de persona idonea celebratam fuisse cognoveris, Capitulo minoris Ecclesie apostolica auctoritate injungas ut infra quindecim dies ad nominationem canonicam de persona idonea faciendam procedant, eam Capitulo majoris Ecclesie, sicut est de consuetudine, præsentantes, qui eam nonobstante Decani sui absentia,

cum Bononiæ morari dicatur, auctoritate nostra sublato appellationis impedimento confirmet, aut tu, eis forsan nolentibus confirmare, confirmes. Si verò Capitulum minoris Ecclesiæ non potuerit sive noluerit ad nominationem habere processum, aut talem fecerit quæ meritò debeat reprobari, tu auctoritate nostra suffultus, nullius contradictione vel appellatione obstante, eis in Priorem de persona idonea providere non tardes. Contradictores &c. testes &c. nullis literis obstantibus si quæ apparuerint præter assensum partium &c. Datum Laterani Idibus Maij.

Archiepiscopis, Episcopis, & aliis Ecclesiarum Prelatis, Comitibus, Baronibus, civibus, & aliis per regnum Sicilia constitutis.

*Epist. 37.
De causa Vvalteri Brenensis.*

Opera testimonium perhibent veritati, & nostri animi puritatem actionis sinceritas manifestat, quæ abscondita eordium publicat, & consilia etiam occulta revelat. Noveritis etenim omnes & singuli qualiter pro carissimi in Christo filij nostri I. Sicilia Regis illustri honore ac regni quiete nec personis fratrum & consanguineorum nostrorum pepercerimus hæcenus, nec onera vitavimus expensarum, sed regni necessitatibus in rebus subvenerimus & personis, opposcentes nos murum pro eo ascendentibus ex adverso, & tam infra regnum quam extra iniquorum consiliis obviantes. Nec fuit labor noster inanis, sed in tantum profecimus, Domino favente, quod hodie plenè fuisset regno tranquillitas restituta, nisi hostem directum familiaris inimicus erigere præsumpsisset, & in gremio Regis fovere serpentem, & in domini sui excidium seruum furentem armare. Cum autem dilectus filius nobilis vir Walterus Comes Brenensis ad nostram præsentiam accessisset, verentes ne Regis & regni hostibus adhereret, fieretque novissimus error pejor prior, si non posset in jure suo favorem apostolicum obtinere, memores ejus quod legitur, *Arma tenenti omnia dat qui iusta negat*, recognovimus ipsi jus suum, & eum ad Regis obsequium duximus admittendum; ne si aliter ageremus, videremur obviare justitiæ veritati que resistere. Est enim in partibus vestris notorium & ferè omnibus manifestum qualiter H. quondam Imperator, cum W. filius inelyta recordationis Regis Tancredi ipsi se reddidisset, ei & heredibus ejus principatum Tarenti & Litij concesserit comitatum.

Vide Gesta Innocentij III. cap. xxv.

Noveritis autem quòd idem W. & sorores ipsius in nullo penitus deliquerunt, per quod deberent facta sibi concessione privari, cum ætatis beneficio exculentur. Recepimus ergo ab eodem Comite super crucem & evangelia publicè juramentum quòd nec per se nec per alium quicquam contra personam vel coronam regiam attentabit, sed potius hostes Regis & regni, nominatim autem Marcualdum, Diubuldum, & fratrem ipsius Odonem de Laviano, & ejus germanum viriliter impugnavit, quod ipse fideliter executus, bis concedente Domino mirabiliter obtinuit de Diubuldo triumphum, & prostratis multis ex fautoribus ejus, Odonem de Laviano & Sa. Diubuldi germanum cum quibusdam aliis adhuc detinet vinculis alligatos. Volentes igitur per eum Regi & regno plenius subvenire, ipsum contra Marcualdum in Siciliam destinatum, sperantes in Domino quòd desideratam de ipso victoriam citius assequetur. Licet autem usque adeo in obsequio Regis & regni jam eluceat fides ejus ut de puritate intentionis ipsius nullus penitus debeat dubitare, ut tamen omnis penitus suspicio sopiatur, dilectum filium R. tituli sanctorum Marcellini & Petri Presbyterum Cardinalem apostolicæ sedis Legatum extraordinarium & nobilem virum Jacobum consobrimum & Marefcalcum nostrum in Siciliam duximus dirigendos, concessa eis plenaria potestate ut gerant in illis partibus vices nostras, & personam regiam, si de Marcualdi manu fuerit liberata, faciant per familiares regios fideliter custodiri. Comiti etiam dedimus in mandatis ut procedat juxta dispositionem eorum & ipsorum statutis humiliter acquiescat. Speramus enim quòd Marefcalcus ipse, sicut olim strenuè contra Marcualdum se habuit, sic nunc etiam prudenter & discretè procedet, & regiam in omnibus tuebitur dignitatem. Monemus igitur universitatem vestram & exhortamur attentius & per apostolica scripta præcipiendo mandamus quatenus Marefcalcum ipsum sicut personam nostram recipientes humiliter & honorificè pertractantes, ei & Legato prædicto sicut nobis humiliter intendatis, & cum eis pariter & ad mandatum eorum contra excommunicatum & perfidum Marcualdum assistatis Comiti memorato viriliter & potenter, mandatum apostolicum taliter impleturi quòd in hoc appareat plenius fides vestra & constantia ve-

Raynald ad an. 1202. §. 1.